

Internetconsultatie WRS

Tot een aantal jaar geleden had ik een weinig genuanceerde mening over sekswerk, een mening die gebaseerd was op alle clichés die je maar kunt verzinnen. Ik dacht dat geen vrouw dat uit zichzelf zou willen doen, ik dacht dat het een soort betaalde verkrachting was, ik dacht dat mensen die betaalden voor seks allemaal vieze mannetjes waren, ik dacht dat sekswerkers bijna per definitie vrouwen waren en hun cliënten bijna per definitie mannen.

Dat alles veranderde toen ik enkele jaren geleden een aantal sekswerkers begon te volgen op sociale media en las wat zij schreven over het werk dat zij deden, over de band die ze hadden met hun cliënten, maar ook over de manieren waarop het hen systematisch vrijwel onmogelijk werd gemaakt om gewoon hun werk te doen op een manier die voor de meesten van ons volkomen vanzelfsprekend is.

Het uitgangspunt van deze wet is dat er heel veel (HEEL VEEL!) misstanden zijn. Nou zijn hier helemaal geen betrouwbare cijfers over (zie ook wat bijvoorbeeld Linda Duits hierover heeft geschreven:

<https://www.brainwash.nl/bijdrage/hoe-gegoochel-met-cijfers-over-mensenhandel-sekswerkers-ernstig-schaadt>), maar stel dat we 'for the sake of the argument' aannemen dat dit zo is, neem dan het volgende in overweging.

Enkele jaren geleden was er een flink schandaal over de teelt van champignons. Arbeiders (veelal uit Polen en andere Oost-Europese landen met relatief meer armoede dan bij ons) werden op grote schaal op extreme wijze uitgebuit. Zij moesten veel te veel uren werken, zij werden met veel te veel mensen in caravans of kleine appartementen gedouwd, ze werden zwaar onderbetaald, ze werden bedreigd door hun bazen, noem het allemaal maar op, het was een regelrechte hel en heel Nederland was verontwaardigd. Vele van de plukkers durfden niet eens te praten, laat staan dat ze herkenbaar op TV wilden of met naam en toenaam genoemd wilden worden.

Stel nou dat wij op die misstanden op dezelfde wijze zouden hebben gereageerd zoals er wordt gereageerd op vermeende misstanden bij sekswerk, zouden we dat dan logisch vinden? Zouden we het logisch vinden als bijvoorbeeld iedereen die champignons wil plukken, eerst een uitgebreid

gesprek moet gaan voeren met een ambtenaar (die verder geen idee heeft hoe het is om als champignonplukker te werken) om te kijken of er wellicht sprake zal zijn van uitbuiting (nog even afgezien van het feit dat het maar zeer de vraag is of die ambtenaar daar überhaupt achter gaat komen, en of zo'n werkwijze niet veel te veel 'false positives' oplevert doordat zo'n gesprek al begint vanuit een zekere mate van verdenking jegens de beroepsgroep)? En als die champignonplukker dan geen vergunning krijgt van de ambtenaar maar toch maar champignons gaat plukken omdat hen nu eenmaal moet zien te overleven, dat het gevolg dan is dat de champignonplukker dakloos wordt omdat de verhuurder geen onvergunde champignonplukkers in de door hen verhuurde woning wil?* En als de boekhouder van die champignonplukker, of de goede vriend die de plukker regelmatig komt ophalen van diens werk, ineens strafbaar blijkt te zijn omdat zij het champignonplukken faciliteren? Dit is de absurde denktrant van de Wet Regulerings Sekswork. Om nog even niet te spreken van het 'Zweedse model' waar sommigen (o.a. Segers) voor pleiten, waarbij, in de gebruikte analogie, het kopen van champignons verboden zou worden en de kopers van champignons vervolgd zouden worden.

De reden dat wij totaal anders omgaan met sekswork dan dat wij omgaan met alle andere soorten werk, dat zit hem helemaal niet in de schaal van de misstanden (nogmaals, daar zijn gewoon geen betrouwbare cijfers over, enkel schattingen). Het zit hem in onze eigen hang-ups als het gaat om seks. En die hang-ups, die hebben we allemaal, want die zijn stevig in onze maatschappij verankerd. Seks is voor de meeste mensen een 'moeilijk' onderwerp. En dat mag het ook zijn, zo lang wij die hang-ups van ons maar niet op andere mensen gaan projecteren om hen vervolgens op uitermate patriarchale wijze te gaan 'beschermen'.

Daar waar u wellicht denkt "Sekswork, dat zou ik nooit kunnen doen! Zo vernederend!", denkt de sekswerker die naast u in de metro zit "Deurwaarder zijn, dat zou ik nooit kunnen doen! Zo onderdrukkend!" of "In een slachthuis werken, ik ga nog liever dood. Arme dieren."

Voor een sekswerker is sekswork gewoon werk. Sommige sekswerkers vinden hun werk geweldig en zouden nooit iets anders willen, sommige sekswerkers zien het als een tijdelijke optie (zoals een bekende van me die tijdens haar studie sekswork deed en daar ook plezier in had maar het wel als

een tijdelijke regeling zag), sommige sekswerkers doen het enkel omdat ze het geld nodig hebben. Er zijn kortom evenveel manieren van sekswerk beleven als er sekswerkers zijn. Zeg maar net zoals met elk ander beroep.

Ik vind het moeilijk te begrijpen waarom onze overheid kennelijk denkt dat je sekswerkers die in een problematische situatie verkeren het beste helpt door de hele beroepsgroep nog verder te marginaliseren, door het mensen vrijwel onmogelijk te maken om vergund te werken (er worden nu al vrijwel geen vergunningen afgegeven en dat gaat na de invoering van deze wet alleen nog maar erger worden, maar dat is denk ik ook gewoon het doel, in elk geval van een deel van de mensen die erachter zitten).

Ik vind het nog veel moeilijker om te begrijpen dat er niet of nauwelijks met sekswerkers zelf wordt gepraat over wat zij nou eigenlijk nodig hebben om veilig en prettig te kunnen werken. Er is niemand die de wereld van sekswerk zo goed kent als, jawel, de sekswerker zelf. Er is niemand die je zo goed kan vertellen hoe je misstanden het beste tegengaat als, jawel, de sekswerker zelf. Maar sekswerkers zitten zelden of nooit aan tafel als er beleid wordt geformuleerd ten aanzien van hun beroep. Er wordt over en voor hen beslist. Met sekswerkers praat je niet, blijkbaar.

Bij elke andere beroepsgroep zou dit onbestaanbaar zijn en dat zou het bij sekswerk ook moeten zijn. Sekswerkers worden simpelweg niet voor vol aangezien. Politici als Gert-Jan Segers weigeren om inhoudelijk te reageren op sekswerkers die op sociale media pogingen doen om een constructief gesprek met hem te voeren. Sekswerkers worden simpelweg niet voor vol aangezien. Ze worden niet geacht over hun eigen leven te kunnen beslissen. Ze worden niet als deskundig gezien. Dit moet anders. Je kunt misstanden niet oplossen door een repressie-apparaat los te laten op een hele beroepsgroep. Misstanden los je op door samen te werken met een beroepsgroep.

Ik vind het lastig om me voor te stellen hoe ik mijn werk zou beleven als daarop dezelfde soort wetgeving zou worden losgelaten als op sekswerk. Via een aantal sekswerkers die onvermoeibaar hun ervaringen delen op sociale media in de hoop dat het discours over hun beroep eindelijk eens gaat veranderen en zij eindelijk eens zelf mogen meepraten over wat ze nodig hebben, krijg ik een glimp van de enorme frustratie die dit met zich meebrengt.

Ik zou willen dat politici die over sekswerkers besluiten, op zijn minst luisteren naar wat sekswerkers zelf te zeggen hebben.

Tot slot wil ik een tweetal artikelen delen die mijn kijk op sekswerk grondig hebben veranderd en die me hebben laten inzien dat sekswerk ook teder en liefdevol kan zijn.

Women do pay for sex, and this is why -

<https://inews.co.uk/inews-lifestyle/women/the-women-who-pay-for-sex-297491>

Price of intimacy: the time I hired a sex worker -

<https://www.out.com/lifestyle/2016/2/09/price-intimacy-time-i-hired-sex-worker>

*Ik weet precies wat sommige lezers denken: “Ja, maar champignons plukken is iets heel anders dan seks hebben!”. Als u zo’n lezer bent, vraag u zich dan af wat het verschil is tussen iemand die graag en veel seks heeft met verschillende mensen, in hun eigen huis, en iemand die datzelfde doet, maar dan in ruil voor geld. En hoe ga je precies onderscheid maken tussen die twee?